

Истината е тази: когато човек иска да разбере нещата по-добре, трябва да ходи на св. Литургия. След св. Литургия за кратко време всичко е съвършено, всичко е в божествен ред и логичност и чрез това можем да разберем Бога. Друг е въпросът, когато човек се опитва да разбира само със своя ум, тъй като самият ум не разбира, защото е изтерзан, ранен и разбира по страстен начин. Ако има някакъв особен проблем, човек отива и си прави психоанализа в продължение на десет, двамадесет години, за да разбере, че пак не разбира. Когато стигне дотам да разбира, пак накриво е разбрал, тоест той е разбрал съобразно раната, която носи, съобразно болката и затруднението, което има. Поради тази причина не се разбираме между нас, защото нямаме общ код за разбиране и всеки разбира съобразно проблема, болката и раните на своята душа. Затова не се разбираме помежду си, защото всъщност искаме другият да ни разбере, но и той иска ние да го разберем, ние искаме да поставим другия на нашето място, но и той иска същото и така се създава характерното неразбирателство, което днес срещаме навсякъде, защото се добавя и фактът, че не сме толкова смирени, колкото бихме могли да бъдем. Днес всичко ни подтиква към себелюбие, към себенаслаждение, имаме надменност и искаме още повече- другият да разбере! Другият да се постави на мястото ми! И това – другият да разбере! води до поредица от конфликти и никой не разбира другия.

Казах, че в Св. Литургия разбираме- внезапно започваме да разбираме и когато разберем нещата от Божия страна, тогава оставаме изумени, защото те изобщо не са такива, каквито сме си ги представяли. Божията логика, логиката на Светия Дух е нещо напълно различно и друго, съдържа смисли, понятия и решения, които дори не сме си представяли. В св. Литургия преживяваме единството на всички неща, което изглежда трудно нещо, но когато внезапно започне да се случва, чрез него разбираме другите, първо се обединяваме и след това разбираме. Св. Литургия дава това –контекст на любов от страна на всички, първо от страна на Бога към всички: вземете, яжте, това е Моето тяло. . . и влизайки в тази логика, в логиката на Светия Дух сърдечно и тайнствено, всеки сам, както стоим там, постепенно започваме да разбираме, че повечето наши проблеми дори не са проблеми, че реално повечето проблеми на хората изчезват, а не се решават, и разбираме това именно в св. Литургия. Когато го разберем, след това търсим къде се служи св. Литургия, за да отидем отново и отново и никога не ни омръзва, и не само не ни омръзва, а го търсим, липсва ни, липсва ни това съвършенство от страна на Бога, сред болката, скръбта, нещастията, безизходицата и проблема. Така много пъти без да очакваме в онзи момент проблемът е решен, има решение, изход и логика дори в болката, нещастията и безработицата, има логика и

човеколюбие, което ни казва: дойди, следващата стъпка ще бъде по-добра! Следващият етап е по-добър. Нали? Тази утеха от Бога идва, когато в нас приемем тази логика и естествено, за да я приемем, жертваме в нас част от нашата мъдрост, тоест смиряваме се, както казват отците на Църквата, влизаме с дух на ученичество, с дух на утеха, на вътрешно запитване и тогава идва утехата. Невидимо присъстващата енергия на божествената благодат, както казва св. Максим Изповедник, вижда всичко и помага на всеки един, дори той да е младенец и да не чувства нищо от това, което става в Църквата, тогава получава още по-голяма помощ в собственото си равнище и постепенно прави следваща стъпка и накрая може да стане велик подвижник и светец, защото се услажда. Ако не се усладиш в Божиите неща, не можеш да вървиш напред. Не става въпрос за заповеди, закон и мълнии по главата, които Зевс хвърля, независимо че понякога и ние свещениците хвърляме мълнии. Бог не хвърля мълнии и не хвърля мълнии първо върху нас свещениците, върху нас би трябвало да започне да хвърля някой път. Той обаче не хвърля върху никого и ние се доближаваме и виждаме, че нашият Бог не е Зевс, а реално е това, което четем в св. Писание, т. е. на първо място Баща, Майка, Пастир, Утеха, Благодат, Благословение и постепенно придобиваме навиците на това превъзходно Същество и започваме да се променяме външно и другите да казват -ето, този се осветява, стана свят! Не се е осветил просто така, това е от Бога, той е бил утешен от Бога, приел е това благословение и е започнал да не чувства света, както преди го е чувствал. Той започва постепенно да се преобразява, първо душата му се отдалечава от страстите и постепенно придърпва и останалата част от себе си, за да се отлепи оттам, но го прави с удоволствие, не се терзае, не казва-сега трябва (да го направя), защото иначе ще падне мълния! Той казва обратното: как мога да огорча един такъв Бог?! Как мога? Затова човек става верен и подвижник, и монах, и не знам какво още, и мирянин, и каквото искате, но той е някой, който познава Бога от тази страна, а именно, че Бог е любов. Тази страна познаваме. Тази дарувана страна. След това и ние започваме да искаме да живеем този даруван живот. Сега ще говорим за един апостолския текст, който е страшен, сякаш е писан за наши дни, съвременен е. Има връзка с темата за будния син, защото, за съжаление, блудството малко или много харесва на всички нас, всъщност ние сме блудни. Другият син, който също нямав Бога, не разбирал Бога и искал да изяде едно козле, търпял и не казал- да не се ядоса баща ми, ако му поискам козле! И тъй, мълчание. Но това се натрупвало в него и той не се наслаждавал на любовта на Бога. Страшно е, и двамата сина не се наслаждавали на любовта на Бога. . .

Всичко ми е позволено, ала не всичко е полезно; всичко ми е позволено, но няма да бъда аз обладан от нещо.

Всичко мога да правя, братя мои, това е близо е до притчата за блудния син, но не всичко ми е за полза. Защо не всичко ми е за полза? И веднага идва отговорът- но няма да бъда аз обладан от нещо; защото това, което не ми е от полза, властва над мене, пленява ме. Това е нещо, което навярно не сме помисляли колкото трябва, а именно, че

Бог е Утеха

Написано от Протопр. Николай Лудовикос
Петък, 03 Януари 2014 23:20

това, което не ми е от полза, тоест нещата, които са противни на Божията воля, по някаква тайна причина ме пленяват, превръщат се в навици, стават реално примки и тъмници, от които не излизаме лесно. Знаете, че Бог е благороден и не държи никого насила до Себе Си, но дяволът, именно защото е това, което е, те държи насила. Затова викаш Бога- Господи Исусе Христе - и Той не идва, а очаква да извървиш цял екзистенциален път, за да дойде, когато трябва. Викаш дявола и той веднага идва; казваш на Първия – Тръгни си! и преди да е дошъл, Той си е тръгнал. Викаш на другия махни се!, но той не се маха. След като ме извика! Е вече не те искам! Тука съм! Не се маха лесно, а властва и създава навици у нас.

Храната е за корема, и коремът за храната; но Бог ще погуби и едното и другото. Ала тялото не е за блудство, а за Господа, а Господ - за тялото. Бог и Господа възкреси, и нас ще възкреси със силата Си

Не само душата е за Господа. Периодът на платонизма е свършил окончателно за Новия Завет. Тялото е за Господа, и то има духовни пориви. Живеем в епоха, която още презира тялото, в която още се смята, че човек може скверни тялото си и да бъде чист по дух, „защото духът е от друг порядък“ – ти казват, да, ама не е от друг порядък, човекът е единен, ако скверня пръста си, скверня душата си чрез пръста. Когато мърся ръце, нозе, очи, цялото тяло, и особено чрез блудството, това нещо се получава, нали? Нашата епоха не иска да слуша това, защото казахме, че тя е платоническа. Както и платоническата вяра, че човекът уж е само неговата душа, има такива последици, че каквото и да правиш с тялото си, няма никакво значение. Всъщност не можеш да правиш нищо с тялото, защото душата прави това, което прави с тялото и вижте какъв дух на утеха има тук:

Нима не знаете, че телата ви са Христови членове?

И телесно сме членове, телесно се кръщаваме, миропомазваме, причастяваме се Тялото и Кръвта на Христос. Ние сме телесни членове, тялото е създадено от Бога, не от някакъв зъл бог, от някаква случайност или аномалия във вселената. Нито някога ще бъде премахнато. Защото е Божие дело.

И тъй, да взема ли членовете на Христа и да ги направя членове на блудница? Съвсем не! Или не знаете, че, който се съединява с блудница, става едно тяло с нея? Защото казано е: "ще бъдат двамата една плът".

А който се съединява с Господа, един дух е с Него

Тук ще изберете между две неща т.е. не можеш да кажеш, че ще бъдеш един дух с Господа, и едно тяло с блудницата. Не можеш да кажеш това– или едното или другото, тоест тялото увлича и духа, и обратно. Апостолът иска да каже тук, че ако си един дух с Христос, ще бъдеш едно тяло с Него. И ако си едно тяло с блудницата, ще бъдеш един дух с нея.

Избягвайте блудството; всеки грях, що прави човек, е извън тялото, а блудникът против собственото си тяло греши

Тук веднага чуваме викове и надигания- нямам ли право да правя с тялото си какво искам? Не е ли мое? Чие е? Хайде вълн поповете оттук! Навремето имаше дискусия около абортите и се сещам, че имаше демонстрации на някакви феминистки, които казваха- аз имам власт над моето тяло! Някои свещеници възразяха, а те казваха: Поповете да си гледат работата и продължението: в Литургиите, Вечерните и Водосветите! Вие се занимавате с духовните неща, с телесните ще се занимаваме ние. Не съгрешавам с моето тяло, не е ли мое? Не съгрешавам с твоето тяло. Трябва да съществува мощна причина, за да каже св. ап. Павел това. Коя е тя?

Или не знаете, че тялото ви е храм на Духа Светаго, Който живее във вас и Когото имате от Бога, и че не принадлежите на себе си? Защото вие сте скъпо купени Вие сте купени с цена, откупени сте, вие сте продадени, и откупени. В смисъл, че чувствате това присъствие на Светия Дух. Затова, когато човек не чувства присъствието на Светия Дух, нещата, за които говорим, нямат смисъл. Важното е човек да чувства присъствието на Светия Дух. Не е нужно да изоставяме телесното измерение, не е нужно всички да ставаме монаси, но човек чувства, че неговите критерии се променят изключително много.

Днес се опитват да убедят особено младите, че трябва да имат сексуална откритост. Резултатът е, че ги увреждат. Защото тази чаша тук има еди-колко си вода, но ако дам на всички вас, накрая ще има ли какво да пия? Ако пръскам тази вода, не е ли така? Ии ако дойде час да правя Водосвет, изобщо няма да има вода и няма да има дори светена вода.

Трябва да съществува Светият Дух, за да обновява това нещо в теб, да имаш извор, откъдето да се храниш и оттам да даваш, но тази любов не е просто естествена любов. И ако не съществува това нещо, какво става? Пръскаме тук, пръскаме там, пръскаме цял ден и цяла нощ и накрая идват съпрузи при нас, свещениците, и ни казват- не можем да се обичаме. Не намираме сила в нас да се обичаме. Това естествено има

предистория, т.е. една разруха, който се проявява в младите сега, където крайният идеал е да си привлекателен, привлекателна, да създаваш връзки от 12-13 год. възраст и младият да се изразходва, докато стигне до определена възраст, където вече нищо не може да изразходва, подивял е срещу всичко и всички и чувства, че всички го мамят и накрая изпада в депресия. Днес това са обичайни неща и не можем да ги крием или да не ги казваме, защото са реалност. Аз живея в такъв свят на студенти и това е моят всекидневен опит- гледам младите, че нямат в себе си сила за живот - 20-годишни, а изглеждат 70-годишни, защото са пръснали своите жизнени сили наляво-надясно. Някои от са разбити, напълно, дори телесно. Някой път се чувствам по-млад от тях и им го казвам.

Въпросът е именно това, че тези млади имат нужда да преоткрият това равновесие тук, където човек е храм на Светия Дух и внезапно това, което придобива, измеренията, които получава, са такива, че не могат да се сравнят с това, което светът му дава. Това, което получава, е много по-висше и велико, той придобива дълбочина, достойнство, Бог чува един такъв млад човек и се грижи особено за него. Този младеж става способен да разбере трудни и сложни неща и да обикне неща, които са много по-дълбоки и мъдри от всичко друго, което може да му предложи съвременният лайфстайл. Разбира се, трябва да разберем тези неща, защото в противен случай ще бъдем пленени от тях и всички заедно ще вървим към състояние, до което само безумието води.

[Следва продължение...](#)

Превод

от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}